

Και οι ωμοί μου εχτυπησανε.
 Ωσα φτερουγες ν απλωσε στο αγερι
 η ανατριχίλα, το κορμι μου εξυγίασε
 βαθια στο κρυο γαλαζιο μεσημερι.

A. Σικελιανος, Ο αλαφροίσκιωτος, 1, Οι αίτιοι

24.

Πηδηξε ο αιγαγρος και σταθηκε σε μια ψηλη κορφη. Στη-
 τος και ρουθουνιζοντας κοιταζει τον καμπο και αφουγκραζεται
 πριν αλλο σκιρτημα σε αλλη κορφη τον παη. Τα ματια του λα-
 μπουν σαν κρυσταλλα και μοιαζουν με ματια αετου, η ανθρωπου
 που μεγας οιστρος τον κατεχει. Το τριχωμα του ειναι στιλπνο
 και αναμεσα στα πισινα του ποδια, πισω και κατω απ το κεντρι
 του, το μεγα σημαντρον της απολυτου ορθοδοξιας ταλαντευο-
 μενον σε καθε σαλεμα του, βαρια και μεγαλοπρεπα κουνιεται.

Κατω εκτεινεται ο καμπος με τα λερα μαγναδια του και
 τις βαρειες καδενες.

Ο αιγαγρος κοιταζει και αφουγκραζεται. Απο τον καμπο
 ανεβαινει μια μυριοστομη κραυγη ανθρωπων πνευστιωντων.

«Αιγαγρε! Αιγαγρε! Ελα σε μας για να χαρης και να μας
 σωσης».

A. Εμπειρικος, Οκτανα Του αιγαγρου

25.

Κομματι παρεκει απο τη χωρα που ψηνει ο ηλιος το ψωμι
 ειναι οι Σκυλοκεφαλοι. Απ εμπρος ειναι ανθρωποι, και απο
 πισω σκυλοι· απ εμπρος μιλουν και απο πισω γαυγιζουνε· απ
 εμπρος σε καλοπιανουν και απο πισω σε τρωνε.

N. Πολιτου, Παραδοσεις Α', αρ. 372

26.

Η τοπακας ειν φιδι μι χρυσα κερατα, που καθι χρονου τ
 αλλαξι. Οποιους τυχει κι του ιδει ενα τετιου φιδ, δεν πρεπ, να
 φουβηθει, μουν να ριξ του φοριμα τ κατου κι να περιμενει λιγακι.
 Του φιδ θα παει να κυλιστει σ του φοριμα κι θ αφησει τα κερατα τ.

N. Πολιτου, Παραδοσεις, 2. Α' αρ. 385